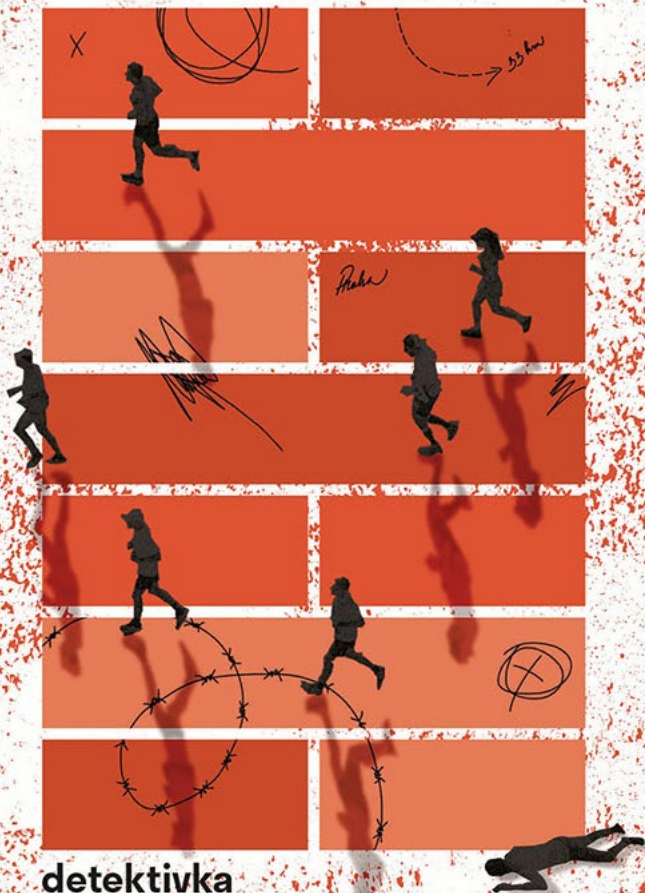

jiří homola

maratonská zed'

Kniha
Zlín

Maratonská zed'

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

Jiří Homola
Maratonská zed' – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

Kniha

Tourette

Řeka

Otec

Sršeň

Rozpolcený

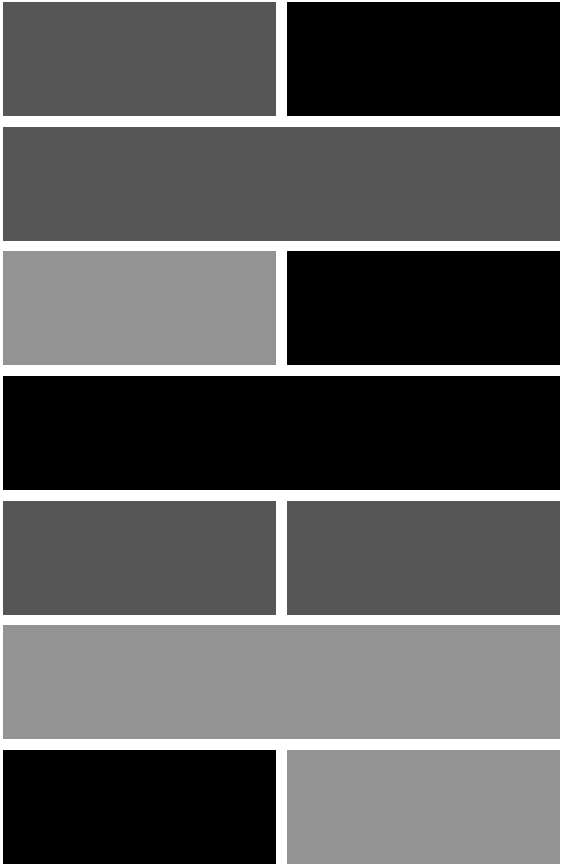
Pokání

Fotky

Minulost

Praha

Zlín

jiří homola

maratonská zed'

**Kniha
Zlín**

Chcete, aby příběh této skvělé knihy pokračoval i potom, co ji dočtete? Tak ji pusťte dál do světa! Vše potřebné se dozvíte na www.restorio.cz.

Albatros Media podporuje udržitelný rozvoj, který vrací použitým věcem smysl. On-line antikvariát Restorio vaše knihy odkoupí a zaplatí vám ihned – nečekáte, až se prodají. Získané peníze si můžete nechat, nebo si vyberete charitu, kterou jimi podpoříte. V tom případě navýší Restorio částku o 20 %.

„Ani nejlepší běžec neuteče před vlastním svědomím.“

Lech Przeczek

PROLOG

Ten šum před startem...

Těla se nervózně pohupují v rytmu zrychleného dechu, lokty si kolem sebe bezděčně dělají prostor, chodidla testují povrch trati. Tisíce různých obličejů. Oči pokradmu těkají kolem sebe, odhadují soupeře, jiné jsou zavřené, zahleděné pouze do soustředěné mysli v očekávání příštích několika hodin. Mozek však pracuje na plné obrátky, v duchu si probíhá dvaadvacetikilometrovou trať.

Jedni pochybují. *Udělal jsem dost? Vydržím až do konce? Nejsem už starý na takovou vzdálenost?* Druzí si jako mantru opakují naplánovaný čas. Mnozí se naposledy protahují, zahřívají svaly, doplňují tekutiny. Všichni čekají na výstřel.

Diváci se snaží neztratit z dohledu své blízké. Jsou tiší, nechťejí rušit běžce v posvátné chvílce, než zazní rána ze startovní pistole. Jen šum neomylně signalizuje, že se kýžený okamžik blíží. Tlukot srdce odpočítává poslední vteřiny. Pohledy, které se našly mezi změtí cizích hlav, si mlčky sdělují věci jindy nesdělitelné.

Startér mačká spoušť.

Masa se dává do pohybu. Elita vybíhá na trať závratným tempem, zatímco ostatní se pokorně sunou vpřed, až se jejich časoměrný čip protne se startovní čarou. Chůze se za tónů Smetanovy Vltavy mění v běh, nohy ukrájí metr po metru. Začíná boj s dlouhými kilometry, které je třeba nechat za sebou. Ani jeden z nich nebude darovaný. Nyní je úročen poctivý trénink a trestán ten nedostatečný. Svět běžců se mění ve vakuum, do jehož ticha proniká pouze pravidelný pleskot chodidel narážejících na silnici.

Ten šum před startem... je pryč.

Číslice přičítající čas tančí po světelné tabuli. Z řeky proudících těl vylétají plastové lahve, tuby od energetických gelů, slupky od banánů či kusy oblečení, které dosud chránilo svaly

před chladem. Brzy se smísí pach potu s vůní vazelíny zabráňující odřeninám, o něco později přijdou první známky únavy, bolest, křeče, vyčerpání. Dostaví se však i euforie. Endorfiny vyloučí pocit štěstí do krevního oběhu, aby zdánlivě zkrátily trať. Vzniklá směs v těle běžců je může posunout k cíli, zrychlit, zbrzdit nebo úplně zastavit. Všechno je možné, chléb se láme od samého začátku.

Posvátné ticho střídá povyk a potlesk povzbuzujících davů.

Borci jsou na trati.

Neděle 10. května

Krvavá skvrna na funkčním triku prozrazovala, že se musel zranit. Proč ale upadl? Snažil se rozpomenout na příčinu ztráty rovnováhy, ale nedokázal si vybavit nic konkrétního. To bodnutí si ale pamatoval. Cítil ho tak jasně, že ho následná bolest ani nepřekvapila. Hrot musel zasáhnout sval, stehnem projela ostrá křeč, která ale kupodivu rychle odezněla. Nohy ještě chvíli automaticky pokračovaly v běhu, pak se ale s tělem začalo dít něco neobvyklého. Nejdřív ho napadlo, že se jedná o anafylaktický šok. Možná vos? U občerstvovací stanice jich byla spousta. Nikdy neměl po bodnutí hmyzem podobné reakce, ale není nakonec všechno jednou poprvé?

Pak přišel pád. Po pár strnulých krocích se nekontrolovatelně zřítíl k zemi. Ošklivý pád. Nedokázal ho korigovat. Svaly přestaly plnit svou funkci, ztuhly a dolní končetiny byly rázem jako ze dřeva. Proto to zranění, proto ta šířící se skvrna, která mezitím prosákla i skrz startovní číslo. Vzepřel se na rukou. Tolik si přál, aby to byl pot, co mu po pramíncích stéká přes hrudník až k podbřišku, ale jeho rozum mu bránil sám sebe obelhávat. Už mu ovšem neprozradil, že tržná rána nad klíční kostí způsobená nárazem na ostrý obrubník není ani zdaleka příčinou jeho kritického stavu. Tou byla až náhlá neschopnost nadechnout se. Plíce vypověděly službu, dýchací svaly postupně přestávaly fungovat. Cítil, jak mu krev ve spáncích zběsile pulzuje, chvílemi měl dokonce dojem, že ji slyší. Tupé rány, tamtamy bušící na poplach. Vytušil blížící se konec. Nechtěl zemřít s tváří obrácenou k zemi a pokusil se otočit na záda. Jeho snažení však bylo bezvýsledné, tělo se z neznámých důvodů proměnilo ve ztuhlou hmotu neschopnou ovládnutí. Každý kdysi běžný pohyb najednou představoval nadlidskou námahu, již nebyl schopen. Někdo z hloučku shromážděných pochopil jeho záměr, poklekl a opatrně ho otočil. Laskavý hlas k němu promlouval cizím jazykem, kterému nerozuměl. Zoufale se snažil rozpomenout na několik frází, které se před odjezdem do Čech narychlo naučil. „Pivo

prosím,“ byla jedna z mála vět, které znal, v daný okamžik mu však přišla směšná. Snad ale přece jen...

„Prosím...“ zašeptal.

Ze všech stran k němu nyní doléhalo podivné huhlání, v němž už nedokázal rozeznat jednotlivá slova. Jako by kolem jeho hlavy tekł potok, jako by už i mozek ztrácel schopnost vykonávat svou obvyklou funkci. Napadlo ho, že buňky zřejmě nemají dostatek kyslíku, a ještě jednou se z posledních sil pokusil nadechnout. Marně. Cítil, jak ho pomalu opouští vědomí. Čím mlhavější se ale zdálo být všechno kolem, tím jasněji teď vnímal přítomnost svého otce. Co na tom, že už byl pět let po smrti... Chtěl ho chytit za ruku, ale ztěžklé prsty narazily jen na nehostinný asfalt.

V dále se ozvalo houkání sanitky. Chvilka naděje. Přece ještě dokáže rozlišit známé zvuky a hlavně... pomoc je na blízku! Na krátký okamžik se mu vrátily všechny smysly. Kdyby se necítil tak vyčerpaný, možná by dokonce mohl i vstát. Během těch pár vteřin, kdy se jeho umdlévající mysl nadechla k novému životu, zároveň nahlédl do očí kruté reality. Dieter Schröder si uvědomil, že umírá. Přesto se do poslední chvíle pokoušel smlouvat.

„Bitte... bitte, ich will nicht sterben!“

2

Rychle spláchl. Nedokázal však zavřít oči, a tak byl nucen sledovat, jak obsah jeho žaludku mizí v odpadu. Záchodová mísa, o níž se lokty opíral, mu přišla nezvykle chladná. Možná ale bylo spíš jeho tělo rozpálené. Bolela ho bránice. Už je to let, co naposledy zvracel. Vždycky se snažil téhle krajně nepříjemné činnosti všemožně vyhnout, teď ale dávivý reflex přemohl jeho vůli a zařídil se po svém. Všiml si, že se mu na krku pořád ještě houpe medaile. Kov v pravidelných intervalech narážel do bílého porcelánu. Sundal si ji a vztekle odhodil za sebe. Kratičký záchvěv emoce ale zase rychle odezněl. Těžce vstal, odbelhal se do obýváku a svalil se do křesla. Chvilku si užíval pocit ochlazení,

než horké tělo ohřálo kožený potah. Přesto ještě zůstal několik minut nehybně sedět. Snažil se soustředit na to, co udělal. Po pár marných pokusech vybavit si spáchaný čin však mozek rezignoval. Zul si běžecké boty. Několik minut se pokoušel rozmasírovat bolest v chodidlech. Ani to se mu nedařilo. Obrátil se tedy k domácímú baru vedle televize. Vstal, nalil si po kraj plnou sklenici koňaku a ze zvyku ji zdvihl k nosu, aby nasál vůni drahého alkoholu. Nato sklenku několika rychlými doušky vyprázdnil. Uvnitř ho zalilo osvobozující teplo. Tahle horkost byla příjemná. Svlékl se, načež celou proceduru zopakoval. Teprve potom se vrátil do koupelny a pustil na sebe sprchu. Musel se očistit... kůži i duši. Studená voda mu na chvíli udělala dobře. Jen na chvíli. Pak se rozplakal.

3

Telefon na stole se roztancoval. Pronikavý zvuk připomínal školní zvonek. Policista neochotně zvedl hlavu od posledního čísla běžeckého časopisu *RUN* a sáhl po vibrujícím mobilu.

„Kapitán Lenz.“

„Hadrava.“ Podplukovníkův hlas zněl rozmrzele.

„Výjezd?“

„Jak jste to poznal?“

„Jsem policajt.“

„Volali přímo mně,“ ignoroval Hadrava Lenzův chabý pokus o vtip. „Zřejmě si myslí, že jsem jedinej, koho neschválila chřípka.“

Lenz vzal do ruky tužku a z poznámkového bloku vytrhl papír. „Tak spusťte.“

Na druhé straně bylo chvíli ticho, jako by Hadrava hovor přerušil, pak se ale podplukovníkův hlas ozval znovu. „Chtěl jste dnes běžet, že?“

Kapitán zvedl oči v sloup a podíval se na hodinky. Krátce po poledni. „Obávám se, že start už jsem zmeškal.“

Hadrava nasadil soucitný tón. „Já vím, mrzí vás to, ale co se dá dělat, ta zatracená viróza...“

„Nevynechal jsem jedenáct let.“

„To je pech. Kdo měl dneska sloužit?“

„Knedlík,“ odpověděl Lenz. „Skolilo ho to v noci, poslal mi esemesku.“ Na vteřinu si představil svého kolegu Kolínského, jak trůní celou noc na záchodě. Musel se pousmát. Napadlo ho, jestli je pod téměř dvoumetrákovým tělem mísa vůbec vidět. Podplukovníkův hlas mu však nedal příležitost popustit uzdu fantazii.

„Chápu, musí to bejt k vzteku. Poctivě na to trénujete a pak...“ Další pauza. „No, nakonec se přece jen zúčastníte.“

„Prosím?“

„I když jen služebně,“ dodal podplukovník.

Lenz zpozorněl. Přestával svému nadřízenému rozumět. Problesklo mu hlavou, že si z něho střílí, ale Hadrava nebyl ten typ, co si tropí blázný ze svých podřízených, zvlášť když musí trčet v práci o víkendu. Nervózně si poposedl. „Služebně?“ zopakoval nejistě.

„Přesně tak.“

„Někdo ukradl banány na občerstvovače?“ Cítil, že i tento vtip je laciný, jeho nadřízený ho přesto odměnil pobaveným zařehtáním. O to chladnější však byl Hadravův hlas, když se uklidnil.

„Máme tam mrtvolu.“

„Kde tam?“

„Mezi závodníky.“

„Běžec?“

„Už to tak vypadá. Je to naproti Novotného lávce, takže se pěkně projedete.“

„Proč si to nevezmou kluci z Bartolomějský, tohle přece není náš rajón?“

„Vyžádali si jmenovitě vás,“ vysvětloval podplukovník, „vaše běžecká pověst vás zřejmě předchází.“

Tužka v Lenzově ruce, dosud bezděčně čmárající po vytrženém papíře, se na moment zastavila, aby se záhy znovu dala do pohybu. Tentokrát se však zdály být její tahy cílené. „A je to vůbec pro nás?“ namítl ještě kapitán.

„Jak to myslíte?“

„Venku je vedro, vlastně bych se divil, kdyby na trati někdo nezkolaboval.“

„To jistě, ale tenhle prý blábolil něco o žihadle, nebo co...“

„Takže pachatele už máte.“

„Pachatele?“

„Nad občerstvovacími stanicemi se to hemží mraky vos. Zřejmě půjde o anafylaktický šok po bodnutí.“

„Nechte si ty předčasné závěry,“ odtušil Hadrava suše. „Bůhví, co toho chlapa bodlo.“

„Ale říkal jste přece, že on sám –“

„Navíc je to Němec, tak to musíme prověřit, ať se nám... ať se vám to líbí, nebo ne!“

„Němec?“

„Možná Rakušan, Švýcar, co já vím? Prostě mluvil německy, zbytek už si zjistíte.“

„Ale já se tam dostanu nejdřív za půl hodiny. Půlka Prahy je zavřená, budu to muset vzít spodem na Jižní spojku a přes Barrandák.“

„Ten chlap už je tuhej, kapitáne, nikam vám neuteče.“ Nato podplukovník zavěsil.

Lenz cítil nepříjemný pocit pod bránicí. Při představě davů v pražských ulicích, jimiž se bude muset prodírat, aby ohledal místo činu s mrtvým cizincem pobodaným hmyzem, se mu sevřel žaludek. K tomu to vedro! Raději by snad ležel doma se střevní chřipkou jako většina jeho kolegů. Na něj byly ale všechny nemoci krátké, jak s oblibou připomínal. Kdo denně běhá, nemarodí. Teď mu byla jeho zocelená imunita spíš na obtíž. Navíc ho štválo, že se kolem něho bude prohánět jeden závodník za druhým, mezi nimiž on poprvé po jedenácti letech chybí. Na

papírku před ním se mezitím objevila namalovaná postava se startovním číslem na hrudi. Sundal nohy z otevřeného šuplete, zastrčil telefon do kapsy a dvěma loky vyprázdnil sklenici s neochucenou minerálkou. Bylo načase vyrazit.

4

Znalost trati Volkswagen Maratonu Praha, kterého se kapitán Petr Lenz pravidelně účastnil, se ukázala být velkou výhodou. Jelikož dobře věděl, kterými ulicemi závod probíhá, dokázal si představit, kde asi budou uzavírky. Ačkoliv byl sám Kladeňák, mapu Prahy nosil za téměř patnáct let služby u tamní policie v hlavě. Když si navíc na střechu své škodovky umístil magnetický majáček, urazil naplánovanou cestu mnohem rychleji, než předpokládal. Zaparkoval vůz na náměstí Kinských a vydal se pěšky Petřínskou ulicí k Janáčkovu nábřeží. Odbočil vlevo k mostu Legií, přešel řeku a pokračoval po Smetanově nábřeží směrem ke Karlovu mostu. Byl přesvědčen, že k místu činu dorazí za slabých dvacet minut. Podél trati ale bylo mnohem víc diváků, než očekával. Nevzpomínal si, že by on sám jako běžec někdy zažil tak početné obecenstvo. Byla ovšem otázka, je-li schopen v této fázi závodu ještě vnímat okolí. Pohyboval se totiž někde mezi jednatřicátým a dvaatřicátým kilometrem trati, tedy v místech, kde je mnoho závodníků už v takovém stádiu únavy, že je pro ně obtížné sledovat dění kolem sebe.

Hlasitě povzbuzovaná skupinka běžců, která ho minula pár metrů od Novotného lávky, v něm vzbudila závist. „Zatracená chřipka,“ zamumlal si pro sebe a dál si razil cestu skandujícím davem. Teplota vzduchu byla nezvykle vysoká. Dostal chuť na pivo. Musel se ovládnout, aby svou cestu za zločinem nepřerušil krátkou přestávkou v některé z blízkých hospod. Malému stánku přímo u trati určenému pro vyprahlé obecenstvo už ale neodolal. Ačkoliv nebyl příznivcem konzumace piva z plastových kelímků, protlačil se rovnou k pípě. Ne že by měl právo z pozice

vyšetřovatele předbíhat ve frontě, ovšem léta praxe ho naučila odhadnout, na koho udělá předložený průkaz dojem. Upocený muž jen přikývl a podal mu kelímek s přetékající pěnou. Když Lenz dorazil na místo činu, cítil se příjemně osvěžený a povzbuzený do práce.

Místo, kde muž zkolaboval, bylo ohraničeno policejními páskami. Několik metrů od silnice, po níž neustále proudili další a další závodníci, pořadatelé postavili provizorní stan, kam uložili tělo. Reklamy na stěnách působily nevkusně, ale v dané situaci to bylo asi nejlepší řešení, jak před zvědavci ukrýt mrtvolu. Lenz se pozdravil s několika známými z technického oddělení a vstoupil dovnitř. Horko v uzavřeném prostoru ho udeřilo do tváře, do nosu pak směsice pachů potu a krve. Instinktivně udělal krok zpět ke vchodu. Ten však mezitím zastoupil mladý strážník, který byl zřejmě pověřen, aby k místu činu neproklouzla ani myš. Cesta zpět byla odříznuta.

Soudní lékař klečel vedle své brašny a snažil se vyrovnat s nedostatkem světla. „Nedá se sem přinést nějaká lampa?“ zavrčel, aniž odhlédl od těla.

„Vy se nepotíte?“ zeptal se Lenz.

Tentokrát už doktor hlavu zvedl. „Prosím?“

„Zdroj světla ještě zvýší teplotu tady uvnitř. Ale jestli je to nezbytné, tak –“

„Ne, ne,“ přerušil ho, „zvládnou to i takhle. Stejně bude rozhodující, co ukáže pitva. Posvítím si na něj u nás.“

Lenz si jen letmo prohlédl muže na zemi před sebou. Ačkoliv byl u policie patnáct let, pohled na mrtvé tělo špatně snášel. Žasl nad některými otrlými kolegy, kteří nad mrtvolou trávili dlouhé minuty a ještě při tom dokázali vtipkovat. Sám se spokojil s krátkým ohledáním a spoléhal na precizní práci odborníků, jejíž výsledky si přečetl v pitevní zprávě.

„Co ta krev?“ kývl hlavou k tmavým skvrnám na mužově triku.

Doktor zavrtěl hlavou. „Jen povrchová rána. Asi si ji způsobil při pádu, stejně jako zlomeninu klíční kosti.“

„Ale leží na zádech.“

„Zřejmě se z posledních sil otočil, aby...“ Lékař se zarazil, očividně nechtěl spekulovat.

„Aby mohl komunikovat s těmi, co se nad ním skláněli?“ navrhl Lenz.

„Možná.“

„Nebo ho otočil někdo jiný.“

„Nebo tak.“

Kapitán si odlepil košili od zpoceného těla. „A vy?“

„Co já?“

„Máte nějakou představu, co se vlastně stalo?“

„Myslíte na první dobrou?“

Lenz přikývl.

„Otrava.“

„Otrava?“

Soudní lékař pootočil tělo a ukázal na zarudlý flek na levé noze mrtvého muže. „Na stehně jsem našel vpich.“

„Takže to není od hmyzu?“

Doktor vstal a podrbal se na pleši. „Spíš od injekce. Řekl bych, že mu někdo píchl do svalu nějakou látku, která ho následně paralyzovala.“

„Co to bylo?“

„Ale no tak, kapitáne...“

„Ani na první dobrou?“ pokusil se Lenz smlouvat. Soudní lékař nasadil svůj pověstný škodolibý výraz, kterým mu dával najevo, ať si trhne nohou. Lenz si otřel pot z čela. V rozpáleném stanu už nebylo k vydržení. Příjemný pocit z vypitého piva byl ten tam, zbylo po něm jen sucho v ústech a chuť na další půllitr. „Trpěl?“ zeptal se ještě.

Doktor se znovu zadíval na tělo ležící u jeho nohou. „Zřejmě ne.“ Navzdory záporné odpovědi přikývl. „Podle svědků vypadal spokojeně.“

„Spokojeně?“ To Lenze překvapilo. Měl za sebou téměř dvě desítky maratonů, ale i v dobách své nejlepší kondice se během závodu nikdy spokojeně netvářil. Vzpomněl si na utrápený výraz Emila Zátopka na fotkách, které měl jako kluk přišpendlené nad postelí. Úsměv se k běhu na dlouhou trať prostě nehodil. „Vážně?“

„Tvářil se prý téměř blaženě,“ přikývl doktor.

„To ale u umírajících nebývá zrovna běžné, že?“

„Možná nějaká droga.“

„Nemohl si něco píchnout sám?“

Lékař jeho otázku ignoroval. „Zpočátku prý bojoval, pak se ale uklidnil, a nakonec to vypadalo, že spí.“

„A mluvil německy,“ vmísil se do hovoru policista strážící u vchodu do stanu.

„A rozuměl mu někdo?“ ohlédl se na něho Lenz.

Policista přikývl. „Nějaký student. Naši kluci už sbírají výpovědi, odpoledne to budete mít na stole.“

Kapitán uznale pokývl hlavou, pak se ohlédl zpět na soudního lékaře. „A my, doktore?“

Holohlavý muž se na něho tázavě podíval.

„Nezasloužíme si trochu kyslíku?“

Doktor si zapálil cigaretu a zhluboka natáhl nikotin do plic, kde ho nechal několik vteřin působit. Následně kouř velmi pomalu zase vypustil ven. Teprve pak podržel krabičku před Lenzem, který však výmluvným pohledem odmítl. Doktor jen pokrčil rameny a zastrčil cigarety zpět do kapsy.

„Zapomněl jsem, že jste jeden z nich,“ kývl hlavou směrem k trati, na níž se právě jeden z běžců zastavil, aby si rozmasíroval lýtko. „Asi křeč,“ prohodil.

Lenz soucitně pozoroval zadýchaného muže snažícího se vyhnat bolest z nohy. „Maratonská zeď.“

„Zeď?“ nechápal lékař.

Kapitán přikývl a ukázal na kilometrovník na sloupu u silnice.

„Dvaatřicátý kilometr. Statisticky se nejčastěji zvedá někde tady. Kdo se dostane za tuhle metu, měl by už závod dokončit.“

„Takže tady se láme chleba?“

„Vlastně je to individuální. Každého to může potkat jinde, na Zátopka přišla v Helsinkách až kolem třicátého pátého.“

„Přesto vyhrál...“

„Přes každou zeď se dá přelézt,“ přitakal Lenz.

Doktor pozoroval závodníka, kterému se mezitím podařilo opět rozeběhnout. Postarší běžec sice pokulhával, ale očividně neměl v úmyslu závod vzdát. Povzbuzován soucitným potleskem se vydal směrem ke Křižovnickému náměstí.

„Zdá se, že přelezl.“

Lenz se ohlédl ke stanu, z něhož právě vynášeli přikryté tělo. „Tenhle ne.“

5

Skutečnost, že se kapitánu Lenzovi podařilo přemluvit soudního lékaře Jana Nováka, aby se s ním ještě jednou zastavil u stánku s pivem, a dokonce se nechal pozvat na krušovickou desítku, by mohla vstoupit do dějin pražské kriminálky. Doktor Novák byl totiž známý jako odtažitý suchar neurčitého věku, který byl pro své kolegy asi tak zajímavý, jako jeho jméno. Občasných večírků se neúčastnil, s nikým se zbytečně nevybavoval a po práci si šel po svých, aniž by kdokoliv tušil, kam vlastně jde. Říkalo se o něm, že nemá rád zvířata, stačilo s ním ale prohodit pár slov, aby člověk nabyl dojmu, že ani lidé nepatří k jeho oblíbenému druhu.

Možná to bylo horkým počasím, možná si Novák zrovna vybíral světlou chvíli, každopádně se teď spolu s překvapeným Lenzem posadil na lavičku na nábreží s kelímkem v ruce. Zapříst hovor ovšem nehodlal, mlčky pozoroval Vltavu, kouřil a občas se napil.

„Takže jed?“ začal tedy kapitán.

Doktor pokrčil rameny.

„A vážně si to nemohl píchnout sám?“

„Proč by to dělal?“

„Třeba šlo o podpůrný prostředek. Možná mu došla šťáva, tak do sebe chtěl dostat nějaký povzbuzovák a přehnal to s dávkováním.“

Novák nesouhlasně zavrtěl hlavou, aniž by Lenzovi věnoval jediný pohled. „Pochybuju. Vpich má na zadní straně levého stehna, bylo by dost krkolomné aplikovat si látku právě tam. Mohl si ji přece pohodlně vpravit třeba do ramene, pak by ani nemusel zastavovat.“

„Asi máte pravdu,“ připustil Lenz. „Kdyby se píchal do nohy, přinejmenším by výrazně zpomalil, a toho by si určitě někdo všiml.“ Vstal a napodobil pohyb, který by člověk musel vykonat, aby si zabodl injekční stříkačku do zadní části stehna. „A kroutil by se při tom jako paragraf.“

„Navíc ta reakce,“ dodal Novák.

„Reakce?“ otočil se na něho tázavě.

„Náhlá dysfunkce svalstva, spokojený výraz, oběť jako by spala...“ Lékař potáhl z cigarety a znovu zavrtěl hlavou. „To nevypadá, že by dopoval. Příznaky tomu neodpovídají.“

„Takže?“

„Takže co?“

„Byla to vražda?“ pustil se Lenz na tenký led. Novák se ale vrátil ke svému obvyklému způsobu komunikace. Ušklíbl se a mlčel.

„No tak, doktore,“ snažil se ho povzbudit, „ani na druhou dobrou?“

„Mám tahat králíky z klobouku?“

„Zkuste to!“

„Nejsem Copperfield, počkejte si na zprávu.“

Lenz chvíli pozoroval dým stoupající z doktorových úst a nosu. Přemýšlel, skrývá-li se za tou tvrdou slupkou něco, co by ho překvapilo. Nebo je Novák uvnitř přesně takový, jak působí navenek? Studený a nepřístupný. „Máte děti?“ zkusil to na jinou notu. „Víte, napadlo mě, že o vás vlastně vůbec nic nevím, a tak –“

„Ušetřete mě, kapitáne,“ přerušil ho doktor a sáhl po další cigaretě.

„Jste ženatý?“

„Sakra! Vyšetřujete mě, nebo vraždu toho blázna?“

„Blázna?“

„Jenom duševně chorý běží dobrovolně čtyřicet kilometrů po asfaltu a kočičích hlavách. Víte, co to dělá s klouby?“

Lenz přikývl.

„A kolik je tady ve městě svinstva ve vzduchu, kterým si při tom člověk plní plíce?“

Další souhlasné přikývnutí.

„Pak víte, o čem mluvím, když mluvím o bláznech.“

Lenz se usmál a do třetice přitakal. Přednáška o zamořených plicích z úst člověka, který si zapaloval jednu cigaretu od druhé, ho pobavila. „Na druhou stranu bych vám mohl vyprávět o tom, co takové tři čtyři hodiny běhu udělají s hlavou.“

Novák ukázal na kapitánův prázdný kelímek. „Jestli si myslíte, že to otočím, tak jste na omylu.“

„To si nemyslím, beztak je to dnes už moje druhé.“

„To mě nepřekvapuje.“ Doktor vstal a vyhodil oba kelímky do koše, přestože ten jeho nebyl ani zpola vypitý. „Děkuju za pozvání.“ Strojeně se usmál a vydal se směrem k mostu Legií, odkud Lenz asi před hodinou přišel.

Kapitánovi však ležela na srdci ještě jedna otázka. „Kdo může zabít běžce na trati?“

Novák se ani nezastavil. „Kdokoliv.“

„Chci říct, je tu přece spousta lidí, zraky všech jsou upřené právě na závodníky, tak kdo mohl tak riskovat a do jednoho z nich jen tak mírnix dýrnix zabodnout injekci?“

Až nyní se doktor otočil a udělal několik kroků zpět. „Na druhou stranu tu mluvíme o ideální oběti, nemyslíte?“

„Nerozumím.“

„Dvaatřicátý kilometr jste říkal?“

Kapitán přikývl. „Maratonská zeď.“

„Po tak dlouhém běhu je člověk nesoustředěný na své okolí, tedy nijak zvlášť nevnímá ani osobu, která se k němu nečekaně přiblíží. Jeho organismus je navíc vyčerpaný, snadněji tedy podléhá případné otravě, nemluvě o násobně rychlejším tempu, kterým se jed rozšíří po celém těle, v němž srdce bije jako o závod. Stupidní závod, který ničí klouby, srdce a plíce!“

Kapitánovy šedozelené oči si soudního lékaře zvědavě prohlížely od hlavy až k patě.

„Co je?!“ zavrčel Novák, jako by ho Lenzův pohled svědčil po celém těle.

„Nikdy jsem vás neslyšel říct tolik vět najednou.“

„Jděte do prdele.“ Doktor mu znovu nastavil záda.

„Jak se ale mohl někdo z publika nepozorovaně vmísit mezi závodníky?“

„Nehodlám za vás dělat *vaši* práci,“ odsekl Novák za chůze, aniž by se ohlédl. Pak ho pohltila skupinka fanoušků s francouzskými vlaječkami.

Lenz došel k zábradlí nad řekou a zády se o něj opřel. Chvilí pozoroval poslední běžce defilující po Smetanově nábřeží. „Nebo to nebyl nikdo z publika,“ zašeptal.

6

Kapitán Lenz se pomalým krokem vrátil k místu činu, kde policisté právě pomáhali bourat narychlo postavený stan. Byl mezi nimi i vysoký mladík, s nímž dnes už hovořil. Došel k němu a poklepal mu na rameno. „Můžeme si promluvit?“

Strážník okamžitě zanechal práce a kývl na kolegu, aby ho vystřídal. Pak následoval Lenze, který mezitím opatrně přešel ulici, aby nepřekážel závodníkům v běhu, a zamířil zpět k nábřeží. Když se konečně zastavil, mlčky pozoroval loďky na řece a snažil se utřídit myšlenky. Strážník ho záhy dohnal. Nervózně přešlapoval na místě, jelikož kapitán najednou nevypadal, že by s ním chtěl hovořit.

Právě se chystal zakašlat, aby na sebe upozornil, když se Lenz konečně rozpovídal. „Potřeboval bych běžet s nimi,“ kývl hlavou směrem k závodníkům.

„Promiňte?“ Policistovy rozpaky se prohlubovaly.

„Takhle v klidu mi to nemyslí.“

„Chápu,“ přitakal nechápající mladík.

„Navíc to vedro, vůbec se nedokážu soustředit.“

„Ale kdybyste běžel, bylo by vám ještě větší horko, ne?“ osmělil se strážník.

„Potřeboval bych běžet taky,“ zopakoval Lenz. „Aspoň půlmaraton.“ Zjevně mladého policistu neposlouchal. Ten se nervózně ohlédl po svých kolezích. V duchu zřejmě litoval, že se s nimi nemůže lopotit při bourání stanu. Fyzická práce v takovém hicu je pořád lepší než postávat vedle mrňavého, hubeného vyšetřovatele, který navíc působí dojmem, že je myšlenkami někde úplně jinde. Naposledy se tedy pokusil navázat kontakt.

„Chtěl jste se mnou mluvit, pane? Já že bych pomohl klukům s tím stanem, než –“

„Promiňte,“ přerušil ho Lenz, „promiňte, to je tím vedrem... a pivem. Dábelská kombinace!“

„Rozumím.“

„Pijete pivo?“

„Ve službě ne.“

„Já už měl dvě. Dáte si se mnou ještě jedno, když to na vás nepovím?“

Strážníkovy rozpaky dosáhly vrcholu. Chuť na pivo pocho-pitelně měl, ovšem nedokázal si představit, jak by asi působil policista v uniformě s pivem v ruce jen pár metrů od místa, kde před necelými dvěma hodinami došlo k vraždě. Tedy pokud vůbec šlo o vraždu, ale to v danou chvíli nebylo důležité. Lenz konečně odhlédl od řeky a okamžitě si uvědomil, co způsobil. Roztěkaný přešlapující muž po jeho levici budil takřka soucit.

„Zapomeňte na to,“ pokusil se ho uklidnit, „a povězte mi, co víte.“

Policista se skutečně trochu zklidnil. „Moc toho není.“

„Nevadí, spusťte.“

Mladík poslechl. „Kolem poledne nás přivolali sanitáři. Dorazili ke kolapsu jednoho z účastníků závodu, ale něco se jim nezdálo. Ten chlap prej vypadal, jako když spí. Dokonce se tvářil spokojeně. Po bližším ohledání ale konstatovali exitus. Někdo ze svědků jim navíc tvrdil, že před smrtí mluvil německy, tak nám dali echo.“

„A rozuměl mu někdo?“ Lenz si uvědomil, že stejnou otázku položil stejnému člověku už před půlhodinou.

Policista přikývl. „Byl tam jeden vysokoškolák. Snažil se mu pomoci vstát, ale ten chlap byl úplně ztuhlej. Zpočátku snad říkal něco o žihadle, vosím bodnutí nebo tak něco. Pak už prej jenom prosil.“

„Prosil?“

Mladý strážník se chvíli zarazil, než odpověděl. „Asi nechtěl umřít.“

Lenz přikývl. „Totožnost už máte?“

„Zatím ne.“

„V čem je problém?“

Policista zaváhal. „No... je to cizinec, u sebe nic neměl a může trvat dlouho, než ho někdo začne pohřešovat.“

„Prosím?“

„Napadlo mě, víte, co když přijel do Prahy sám? Nikdo ho tu postrádat nemusí. Kdo ví, kdy se chystal vrátit domů. Mohl sem přijet i na několik dní.“

„Ježiši...“

„Vím, na co myslíte,“ snažil se strážník předejít výbuchu vyšetřovatelova vzteku. „Asi někdo čeká, že mu ten chlap po závodě zavolá. Nejspíš jeho žena, určitě bude chtít vědět, že manžel doběhl v pořádku, možná na něj dokonce čeká v cíli, ale... co když nebyl ženatý? Co když –“

„Člověče,“ přerušil ho Lenz, jehož hlas však zůstal klidný, „vždyť měl své jméno přímo na prsou.“

„Promiňte?“ Mladý policista se tvářil víc než nechápavě. Zkoumavý pohled, jímž ho kapitán probodával, mu musel připomínat dotěrného komára, kterého se nedaří odehnat.

„Nebyl tetovaný, pokud se vám honí hlavou tohle,“ řekl Lenz suše. „Na prsou měl číslo, nebo se pletu?“

„Jo.“ Strážníkovi začalo svítat.

„Jo. A pod číslem najdete jeho jméno. V registračním formuláři závodu pak i adresu, věk a co já vím... číslo bot. Stačí vám to k identifikaci oběti?“

„Jistě. Jistě, promiňte.“ Sklíčený strážník se opět závistivě podíval na své kolegy přes ulici. Lenz se musel kousnout do spodního rtu, aby se hlasitě nerozesmál. Nechtěl už tak dost zdeptaného mladíka dorazit.

„A ten student? Je tu ještě?“

„Prosím?“

„Ten němčinář.“

„Aha, ten. Musel na Staromák. Jeho přítelkyně také běžela a on ji chtěl vyfotit v cíli.“

„Chápu.“

„Ale máme jeho adresu, bydlí v Kladně a bude nám prý k dispozici, kdybysme –“

„Na Kladně?“ přerušil ho Lenz.

„Ano, to je kousek odtud.“

„Já vím, kde to je, kolego, bydlím tam.“

Policista se zastyděl, že vyšetřovatele pražské kriminálky podezíral z neznalosti zeměpisu, na druhou stranu pocítil příjemné šimrání v břiše, když uslyšel, jak ho kapitán oslovil.

„Další svědci?“ pokračoval Lenz.

„Jenom pár čumilů... tedy... zvědavců, ale jejich výpovědi se vesměs shodují s tím, co jsem vám už řekl. Navíc nikdo jiný z nich německy neumí.“

„Výpovědi všech chci mít do večera na stole, toho němčináře pak hned zítra ráno v kanceláři. Řekněte mu, že když bude chtít, vyzvednu ho na Kladně kolem půl sedmé. Máte jeho adresu?“

Policista přikývl a vytáhl z náprsní kapsy poznámkový blok. „Vašatova 1573.“

„Dobře. Řekněte mu, ať na mě počká na zastávce u gymnázia ve směru na Prahu.“

„Provedu.“

„A dejte mi vědět, jak se rozhodl.“ Lenz podal strážníkovi svoji vizitku. „Možná přespává u té běžkyně a ta z Kladna být nemusí.“

„Mám vám zavolat na stanici?“

„Za hodinku jsem tam.“

„Zavolám.“

„Díky.“

Policista zamířil zpět k místu činu, Lenz ho však ještě zadržel.

„Co kamery?“

„Kamery?“

„Dopraváci by tu poblíž mohli nějaké mít, ne?“

„Zjistím to.“

„Hodnej. Jo a porozhlédněte se kolem po té stříkačce.“

„Jaké stříkačce?“

„Prostě to tu prohledejte.“

Mladík se rozloučil a kvapem se vydal zpět přes ulici, přičemž málem porazil jednoho z běžců. Lenz zavrtěl nevěřícně hlavou a na moment zalitoval, že nařídil prohledat okolí. Představa, jak závodníci kličkují mezi policisty, kteří se jim pletou pod nohy, byla děsivá. Pohled na hodinky ho však uklidnil. Půl druhé. Teď se kolem dvaatřicátého kilometru pohybují už jen ti, co se na maratonskou trať vydali spíš vycházkovým tempem. Odpovídal tomu i věk závodníků, jejichž řady mezitím značně prořídly. Jak dlouho ještě bude běhat maratony on? Dokáže tu trať uběhnout ve věku těchto staříků alespoň v takovém čase jako oni? Pokud se mu do cesty nebudou plést nemotorní policisté, tak snad ano. Zarazil se. *Čas!*

Nahlédl do svých poznámek. Telefonát od podplukovníka Hadravy přišel chvilku po poledni. Policie byla k místu činu

povolána kolem dvanácté záchrannou službou a té jistě také chvíli trvalo, než se zacpanou Prahou dostala až sem. I když připustí, že mezi kolapsem závodníka a přivoláním sanitky uplynulo jen pár minut, musel ten chlap běžet poměrně rychle. Závod odstartoval v devět, ke dvaatřicátému kilometru tedy dorazil někdy mezi půl a tři čtvrtě na dvanáct. Lenz hvízdal. Klobouk dolů, slušný výkon. Vytáhl z kapsy mobil a přepnul na kalkulačku. Vydělil třicet dva kilometrů sto padesáti minutami a výsledek vynásobil šedesáti. Téměř dvanáct celých osm kilometru za hodinu. Solidní rychlost, pokýval uznale hlavou. Když navíc uvážil, že mohlo trvat i několik minut po startovním výstřelu, než muž startem reálně proběhl, vycházel mu z toho jako velmi zdatný běžec. Náhle zatoužil vědět, jak přesně rychlý byl. Ne dvakrát nadšeně tedy vyhledal číslo ústavu soudního lékařství a v duchu se modlil, aby tam nerudný doktor ještě nedorazil.

„Novák.“

Smůla.

„Lenz.“

„Nejsem superman.“

„Prosím?“

„Sotva dovezli tělo, ještě jsem se ani nepřevlíkl do zástěry.“

„O to nejde.“

„Tak co je?“

„Šaty.“

„Co s nima?“

„Bude na nich číslo s čipem. Můžete mi to nechat poslat kurýrem?“

„Kurýrem?“

„Potřebuju to hned.“

„Dobře.“

„Mockrát děk-“

Doktor hovor vytípl.

Milý chlap, pomyslel si Lenz. Zastrčil mobil zpět do kapsy a vyrazil k autu. Lákavý stánek s pivem obešel obloukem, zabočil na most Legií a přidal do kroku. Z publika se ozval smích. Pohled na jednoho z běžců, pózujícího v obrovském kostýmu Obelixe před stanovištěm fotografů, zapříčinil jeho srážku s mladou dívkou. I její pozornost upoutal modro-bílý kolos valící se po trati.

„*Entschuldigung, es tut mir wirklich leid,*“ omlouvala se blondýnka.

„*Meine Schuld. Sind Sie in Ordnung?*“

„*Ja, klar!*“ Dívka se usmála a zmizela v davu. Lenz úsměv opětoval a pokračoval v cestě. Udivilo ho, jak rychle mu naskočila němčina. Jak je to dávno, co jezdil za strýcem na prázdniny do Radebeulu u Drážďan? Okamžitě se mu vybavilo muzeum Karla Maye, v němž spolu se svými bratrance čerpali inspiraci k letním hrám. *Pravěk...* Nevědomky se zastavil a zadíval se do prázdna, kde se mu právě promítaly střípky dětství. S prázdninovým dobrodružstvím vklouzl do hlavy i jazyk. Kapitán spokojeně pokýval hlavou.

„*Wespenstich* – vosí bodnutí.“

7

Kapitán Lenz odbočil do ulice U Plynárny, kde sídlí obvodní ředitelství policie pro Prahu 4. Parkoviště před třípatrovou budovou zelo prázdnotou. Byla neděle, navíc téměř polovinu zaměstnanců sužovala epidemie střevní virózy. Onemocnění sice trvalo jen osmačtyřicet hodin, provázely ho však silné křeče v žaludku, průjemy a zvracení. Díky tomu měl Lenz pocit, že se vrací do vybydleného domu. Když se chystal zacouvat na své obvyklé místo, mihl se kolem jeho auta kurýr s černo-žlutou brašnou na zádech. Před hlavním vchodem cyklista nečekaně prudce zabrzdil, divže ho Lenz nesrazil z kola. Vztekla na poslíčka zatroubil, ten si ho však nevšímal a zamířil ke dveřím. Kapitán rychle vystoupil z vozu a zahvízdal.

„To je pro mě!“

Teprve teď mladík zareagoval a ohlédl se.

Lenz ukázal na kurýrovu brašnu. „Ze soudního pro kapitána Lenze, nebo se pletu?“

Poslíček si sundal bágl ze zad a vylovil z něj balíček. Při pohledu na jméno adresáta uznale pokýval hlavou. „Trefa.“

Kapitán se usmál, zamkl dveře od auta a vydal se mu naproti. „Jste dobřej. Zvládl jste to na kole z Albertova dřív než já autem ze Smíchova.“

„Žádněj problém,“ prohodil mladík a podal mu doklad. Lenz papír podepsal a převzal balík.

„Pěkně smrdí,“ ukázal poslíček na dodanou zásilku. „A je vlhkej, jako by v něm byly zpoceny hadry.“

„Trefa,“ použil kapitán mladíkův slovník.

„Fakt?“

„Fakt.“

„Dost nechutný.“

„Vy se nepotíte, když jedete na kole přes půl Prahy?“

Poslíček chvíli zaváhal, jako by si nebyl jistý. „No... jo.“

„Tak vidíte,“ řekl Lenz a poklepal na balíček, „tenhle zas přes půl Prahy běžel.“

„Aha.“

„Jenže teď je po něm. A stejný osud čeká vás, jestli budete jezdit jako trotl.“ Kývl směrem k mužovu kolu. V šedo zelených očích se objevil přísný výraz.

„Sorry,“ ušklíbl se mladík.

„Odjezd,“ procedil Lenz mezi zuby a zamířil do své kanceláře.

Na psacím stole ležely dva papíry z poznámkového bloku. Na prvním byl jeho obrázek běžce, který si načrtnul během telefonátu s Hadravou, na druhém stál vzkaz od strážníka Machoty. Ke své malůvce ho mohl rovnou přiřadit jako identifikační údaje:

DIETER SCHRÖDER

14. 11. 1984

HÄNDELSTRASSE 11

REICHENBACH – NĚMECKO

TEL.: +491 705 489 625

POVOLÁNÍ: VÝROBCE A PRODEJCE NÁBYTKU

PS: ŽÁDNÉ KAMERY POBLÍŽ

Chyběl už jen název atletického klubu, nejlepší čas loňské sezóny a registrační formulář na Volkswagen Maraton Praha by byl kompletní. Lenz zkusmo vytočil Schröderovo číslo. Po pátém zazvonění mobil zase vypnul. Zvedl sluchátko interního telefonu. Trvalo mu pár minut, než zjistil číslo na strážníka, kterého dnes několikrát přivedl do rozpaků. Rozhodl se to napravit a trochu ho povzbudit.

„Strážmistr Machota, Policie České republiky.“

„Kapitán Lenz.“

Na druhé straně aparátu bylo ticho. Lenz si uvědomil, že se na místě činu mladému policistovi zřejmě nepředstavil. „Mluvíli jsme dnes spolu, jde o toho mrtvého běžce,“ dodal.

„Ano!“ vyhrkl strážník. „Promiňte, nepoznal jsem vás po hlase.“

„To je v pořádku, jen jsem chtěl –“

„Volal jsem vám,“ přerušil ho mladík horlivě, „ale ještě jste nebyl v kanceláři, tak jsem nechal vzkaz.“

„Mám ho před sebou.“

„Aha.“

„Odvedl jste precizní práci.“

„To byla maličkost. Stačilo zavolat pořadateli závodu a zdůraznit naléhavost situace.“

Lenz se musel usmát při představě rozhovoru, který asi mezi mladým policistou a činovníkem společnosti Prague International Marathon proběhl.

Rychlým pohledem znovu prolétl strážníkovu zprávu. „Takže žádné kamery?“

„Bohužel. Jedna je u Národního divadla, ale je otočená špatným směrem. Pak až na Palachově náměstí, jenže ta je už dva dny mimo provoz. Stejně až tam ten Němec nedoběhl.“

„Pachatel možná ano.“

„Aha... to mě nenapadlo.“

„Dobře. Co máte dál?“

„Prosím?“

„Máte pro mě ještě něco jiného?“

Strážmistr Machota opět oněměl. Lenz tedy svůj dotaz rychle specifikoval, aby mu nepřivodil další trauma.

„Mluvil jste s tím studentem?“

„Jistě, vzkazoval jsem vám, že vaši nabídku přijímá a bude na vás čekat zítra v půl sedmé u gymnázia.“

Lenz otočil papírek s identifikačními údaji oběti. Na druhé straně skutečně objevil poznámku o Tomášovi Slachovi, studentovi politologie a mezinárodních vztahů na Fakultě sociálních věd Univerzity Karlovy. „A ta dívka?“

„Myslíte tu, co ji fotil v cíli?“

„Říkal jste, myslím, že je to jeho holka.“

„Ano,“ potvrdil Machota. „A je z Prahy.“

„Takže u ní nepřespí,“ konstatoval Lenz polohlasem.

„Možná se pohádali,“ pokusil se Machota přispět troškou do mlýna.

„Možná je po dvaatřicetakilometrovém běhu trochu unavená...“

Zase to ticho. Lenze napadlo, že při rozhovoru s tímto mladým mužem je třeba postupovat stejně obezřetně, jako při výslechu nervově labilních osob. „Buďte tak hodný, zavolejte mu ještě jednou a řekněte mu, že mám světlemodrého yetiho. Asi čeká, že ho vyzvednu služebním vozem, tak ať se tam zbytečně nehledáme.“

„Spolehněte se.“

„A ta stříkačka?“ zkusil ještě štěstí.

„Je mi líto. Kluci prohledali široké okolí, ale nic nenašli. Típoval bych, že ji pachatel hodil do řeky.“

„Pokud vůbec někdo něco spáchal.“

„Takže si taky myslíte, že ho bodnul nějaký hmyz?“

„Uvidíme,“ odtušil Lenz. „To bude asi všechno...“

„Tři hodiny, sedmnáct minut a devět vteřin,“ ozvalo se ze sluchátka, jako když v rádiu hlásí přesný čas. Machota zřejmě vycítil, že se kapitán chystá hovor ukončit.

Lenz potichu zahvízdal. Ačkoliv mu hned došlo, o čem strážmistr mluví, rozhodl se mu dopřát jeho chvilku slávy. „Nerozumím,“ zalhal.

„Jeho nejlepší zaběhnutý čas v loňské sezóně.“

„Dobrý běžec.“

„Vy byste mu to ale určitě nandal, kdybyste mohl běžet, ne?“

„Každopádně skvělá práce, kolego,“ přešel Lenz jeho lichotku. „Vaše informace nepochybně posunou vyšetřování o velký skok kupředu. Děkuju vám.“ Nato zavěsil. Telefonát s mladým strážníkem mu zvedl náladu. Něco v tom klukovi bylo. Odvedl slušný kus práce, i když s tím *velkým skokem* to Lenz trochu přehnal. Představil si, jak mladý policista vzrušeně vytáčí číslo své přítelkyně, aby jí barvitě vylíčil svůj lví podíl na vyšetřování brutální vraždy maratonského běžce. Musel se pousmát.

Když konečně otevřel doručený balík a vysypal jeho obsah na stůl, zavanul kancelářský kyselý pach potu. Na triku oběti bylo stále ještě připevněné číslo 3239. Lenz z něho vyňal elektronický čip skrývajícím v sobě údaje o mužově pohybu až do osudného okamžiku, kdy se nečekaně skácel k zemi. Bylo to něco jako černá skříňka ze zříceného letadla. Věděl, že údaje z čipu jsou přenášeny do centrálního počítače už během závodu, kde zůstávají uložené, tedy ho vlastně k ničemu nepotřebuje. Pozvolna ale nabýval přesvědčení, že dnes kolem poledne došlo na trati ke zločinu. Pak je vždy dobré mít něco hmatatelného v ruce pro případ, že by snad záznamy z počítače z nějakého důvodu

zmizely. Nebyl si sice jistý, jestli mu Schröderovy dosažené časy na každém pátém kilometru k něčemu budou, ale vyšetřování bylo zatím v plenkách. Až budoucnost ukáže, jakých prostředků bude třeba k dopadení pachatele. Uzamkl čip do spodní zásuvky svého stolu, páchnoucí oblečení vrátil do obálky a tu položil na parapet otevřeného okna. Pak došel zpět ke stolu a chvíli mlčky pozoroval svůj obrázek na papíře vytrženém z poznámkového bloku.

„Kdo si na tebe políčil právě tady u nás?“

Vzal ze stolu tužku a na běžcovu hruď doplnil číslo 3239.

8

Lenzovi se protivili lidé, kteří trávili většinu dne s telefonem na uchu. Dnes ovšem musel připustit, že se jim začíná nebezpečně podobat. Poté co zavolal podplukovníku Hadravovi, aby mu sdělil první výsledky vyšetřování, musel se spojit i se dvěma kolegy, které si vyžádal do týmu. Hadrava byl nezvykle ochotný, zřejmě se chtěl vytáhnout před lidmi z Bartolomějské, do jejichž rajónu případ fakticky spadal.

Bez okolků Lenzovi odsouhlasil nadporučíka Kolínského i poručíka Folmanovou, vyjádřil pouze své obavy, jsou-li už po nemoci dostatečně fit, aby se mohli hned v pondělí pustit do práce. Střevní viróza totiž postupně skolila oba. Zvláště u Vandy Folmanové, která byla mimo provoz už pár dní, si podplukovník dělal starosti. Postavou připomínala panenku woodoo, nechtěl ani domyslet, jaké následky mohl mít úbytek váhy, s nímž se u střevních potíží muselo počítat. „*Jestli ještě zhubla, proleze klíčovou dírkou.*“ Naopak nadporučíku Kolínskému by podle něj prospěla hned několikaměsíční viróza, aby se pod nánosy sádla začala alespoň přibližně rýsovat lidská postava.

Už se to tak v Lenzově týmu sešlo, že žádný z jeho členů nedisponoval parametry průměrného dospělého jedince. On sám měřil slabých 167 centimetrů, jeho kolegyně byla jako vyžle

a kolega přezdívce Knedlik čelil s náležitou hrdostí. Právě jemu se Lenz nyní pokoušel dovolat. Když už se chystal mobil odložit, ozval se Kolínského nezaměnitelný hlas.

„Co je?“

„Jak je ti?“

„Umírám.“

„Potřebuju tě tu zítra ráno.“

„Spletl sis číslo.“

„Je to hodně zlý?“ pokusil se Lenz nasadit soucitný tón.

„Viděl jsi *Vetřelce* jedničku?“

„Dobře, nemusíš pokračovat.“

„Takže se vodpojuju, buď zdrav.“

„Počkej!“

„No?“

„Můžeš mi aspoň něco zjistit z domova?“ Slyšel, jak jeho kolega na druhé straně těžce oddychuje.

„Jestli mě Hanka načape s nořasem na záchodě, bude si myslet, že sjíždím porno.“

„Na záchodě?“

„Kde myslíš, že trávím většinu dne? Jenom polohy se mění podle aktuální potřeby.“

„Netušil jsem, že to má tak dramatický průběh...“

„Vzpomínáš na tu scénu, jak si tam spokojeně debužírujou, klábosej a ten maník, co měl tu ještěrku přísátou na ksichtě, se najednou zakucká?“

„No tak nic...“ Lenz neměl sebemenší chuť poslouchat popis filmové scény, která se Knedlikovi honila hlavou.

„Tak to vysyp!“ slitoval se Kolínský.

„Určitě?“

„Ale honem, tlačí mě čas, jestli mi rozumíš...“

Kapitán nechtěl rozumět. Několikrát zavrtěl hlavou, aby ze sebe setřásl představy, které se mu kolega snažil vsugerovat, zevrubně ho uvedl do případu a požádal ho, aby našel hotel, v němž se Dieter Schröder v Praze ubytoval.

„Co když se tu vůbec neubytoval?“ namítl Kolínský.

„Jak to myslíš?“

„Vygoogloval jsem si tu adresu. Reichenbach leží kousek od hranic, dobrým fárem by tu mohl bejt za dvě a půl hodiny.“

„Přijel sem běžet maraton.“

„No a?“

„Na to musíš být odpočatý. Start byl v devět hodin, musel by někde poblíž zaparkovat, dopravit se na Staromák, převlíknout se, dojít si na záchod, taky něco sníst...“ Lenz v duchu počítal čas. „Musel by vstávat před čtvrtou, aby všechno stihnul.“

„Možná byl ranní ptáče.“

„Taky je třeba vyzvednout si číslo. Blbost, určitě tu přespal.“

„Jak myslíš, ty seš tu *Running Man*...“

„Takže?“

„Dám vědět mailem.“

„Dík.“

„Musím končit... asi si domyslíš proč,“ utnul Knedlik hovor.

Lenz chtěl hned nato zavolat Vandě Folmanové, aby byl tím kompletní. Jenže mobil jako by ho v ruce začal pálit. Najednou si na hovor s ní netroufal. Žaludeční potíže bylo téma, které snad ještě dokázal probírat s Knedlikem, ale s křehkou Vandou? Navíc měl ohledně své mladé kolegyně v hlavě pěkný zmatek. Noc, kterou spolu na podzim strávili, když ji navštívil v jejím malém bytě na Chodově, mezi ně vrazila neviditelný klín. Odteď už nebyli jen kolegové ani kamarádi, stali se z nich milenci, i když šlo právě jen o těch pár společných hodin. Pak se totiž stáhl. Zčásti kvůli případu mrtvého atleta na kladenském stadiónu, který mu dával zabrat, zčásti instinktivně. Měl strach ze ztráty. Vandino objetí ho odtrhávalo od rodiny, s ní v náruči jako by přestával být manželem i tátou. Tahle skutečnost brala novému citu, který v něm klíčil, slunce i vláhu. Na druhou dohodnutou schůzku se už nedostavil, nechal zhrzenou milenku čekat. Právě zdárně uzavřel případ, a zatímco policejní eskorta odvážela pachatele do

vazby, on spěchal domů, aby zachránil, co se dá. Vanda se od té doby tvářila, že všechno chápe, její bledá tvář posetá pihami však nedokázala skrýt výraz ublíženého dítěte. *Milenka na jednu noc.*

Ne... teď s ní neměl chuť mluvit. Rozhodl se tedy jen pro zbabělou esemesku, v níž se své kolegyně optal na zdravotní stav a sdělil jí, že byla na jeho vlastní žádost jmenována do týmu pověřeného vyšetřováním oficiálně zatím ještě nepotvrzené vraždy účastníka pražského maratonu. Psaní zpráv mu zpravidla zabralo dost času, neboť si z úcty k mateřštině dával záležet, aby v nich nechyběl jediný háček, čárka ani tečka. Odpověď, která na sebe nedala čekat ani půl minuty, v něm pak zákonitě vyvolala pocity zmaru.

ok uz + - ready :) dovalim rano posli vic
o pr. pls :D Vanda

Věřil, že alespoň správně pochopil, že je jeho kolegyni už víceméně lépe, může s ní od zítřka počítat a pravděpodobně se na něho bude usmívat. Když pak po delším zkoumání hybridu *pr. pls* usoudil, že *pr* bude zkratka pro případ a *pls* zřejmě cizojazyčná prosba, přihlásil se do svého mailu, aby jí vyhověl. Vlastně tím zároveň uspokojil i potřebu shrnout dosavadní fakta a utvořit si tak jasnější představu o tom, co je třeba v nejbližší době udělat a v jakém pořadí. Po necelé čtvrthodině sepisování byl hotov:

OBĚŤ: DIETER SCHRÖDER – NĚMEC, 34 LET, BĚŽEC

PŘÍČINA SMRTI: JED? (VPICH, LEVÉ ZADNÍ STEHNO)

MÍSTO: VOLKSWAGEN MARATON PRAHA, 32. KM – NOVOTNÉHO

LÁVKA

ČAS: 11.30 – 11.45 HOD.

MOTIV: ?

SVĚDCI: TOMÁŠ SLACH (MLUVIL S OBĚTÍ TĚSNĚ PŘED SMRTÍ)

*POBYT V PRAZE? (KDE? JAK DLOUHO? SÁM? ZAVAZADLA?)
ZPŮSOB DOPRAVY?
ZKONTROLOVAT BĚŽECKÁ FÓRA!*

Lenz se podíval na hodinky. 15.37. Slíbil, že bude doma kolem páté a ještě zajde s trojčaty někam na zmrzlinu. Znovu si prošel mail, který právě odeslal oběma svým kolegům. Pár věcí bylo třeba udělat ještě dnes.

„Do háje,“ zabručel a znovu sáhl po mobilu.

9

Kolem čtvrté hodiny kolony aut znemožňovaly plynulý průjezd Prahou. Přestože byla neděle a silnice uzavřené kvůli maratonu už byly opět zprovozněné, cesta z Michle k náměstí Jana Palacha mu zabrala pětatřicet minut. Pražané se zřejmě rozhodli vrátit se z víkendu dřív, aby se vyhnuli večernímu náporu. Tato strategie však zjevně napadla většinu z nich.

Lenz byl stále ještě rozladěný z nepříjemného telefonátu se svou ženou. Uvědomoval si, že nemůže dodržet slib, který dětem dal. Monika se bude muset vypravit s trojčaty do cukrárny sama, což představovalo poměrně náročný úkol. Na druhou stranu ale doufal, že pochopí důvody, které k jeho selhání vedly. S největší pravděpodobností došlo k vraždě jednoho z účastníků závodu, a právě Lenze si z ústředí vyžádali, aby se případu ujal. Dostal důvěru a nechce ji zklamat. Podle Moniky tudíž zklamal své tři děti, které se těšily, že si s tátou vyrazí na zmrzku. Celý den se na ni věší a ptají se, kdy už se konečně objeví. Ona jim teď bude muset vysvětlit, že tatínkova práce má jako obvykle přednost. Než se stačil nadechnout k protiúderu a odhadnout výši prémie, které by mu mohlo úspěšné vyřešení případu přinést, byl už aparát na druhém konci hluchý.

Zaparkoval v podzemních garážích pod Rudolfinem a vydal se pěšky k hotelu U Staré paní v Michalské ulici. Knedlik odvedl

dobrou práci. Za necelou hodinu po jejich rozhovoru mu na mail poslal jméno a adresu místa, kde se Dieter Schröder ubytoval z 9. na 10. května. Procházka sluncem zalitou Prahou Lenzovi zlepšila náladu. Cestou minul několik více či méně vyčerpaných šťastlivců, kteří dokončili závod a s medailí na prsou se teď pyšně procházeli ulicemi Starého Města.

Dům U Staré paní byla bílá budova s malými lucerničkami nade dveřmi. Vývěsní tabule hned u vchodu lákala na speciality české kuchyně za celkem přijatelné ceny. Pro účastníka maratonu byla pozice hotelu ideální, vycházkovou chůzí to odtud mohlo být na start slabých deset minut. Lenz vešel dovnitř a zamířil k recepci. Šedovlasý muž v bezvadné uniformě ho poprosil o chvilku strpení, než odbaví postarší německy mluvící pár. Kapitán chápavě pokýval hlavou a vzal si z malého stojanu na pultě leták s informacemi. Právě se začel do historie budovy, v níž strávil Schröder svou poslední noc, když se k němu recepční opět otočil. „Tak už jsem u vás.“

Lenz zastrčil leták do kapsy a rovnou z ní vylovil svůj průkaz. Příjemný výraz se z mužových očí jako mávnutím proutku vytratil, vystřídán vystrašenou grimasou. „Pan ředitel je v zahraničí.“

„Na dovolené?“

Recepční přikývl. „Martinik.“

„Tak to má štěstí.“

„Vrací se příští sobotu, takže pokud s ním chcete mluvit –“

„Nechci,“ usmál se Lenz.

„Nechcete?“ Muž překvapeně zvedl obočí.

Kapitán zavrtěl hlavou. „Postačí mi vaše společnost.“

„A co pro vás mohu udělat?“

„Dieter Schröder.“

„Těší mě.“

„Váš host.“

„Host? Aha, náš host... omlouvám se, myslel jsem, že vy jste –“

„To je v pořádku. Ukážete mi jeho pokoj?“

„Lituji, to je vyloučeno.“ Recepční se vrátil do zaběhlé role strážce hotelu. Očividně se mu ulevilo, že se policie nezajímá o něho ani o podnik, kde je zaměstnaný. Před Lenzem nyní stál neoblomný ochránce práv svých hostů. Právo na soukromí patřilo jistě k těm klíčovým.

„Chápu.“ Kapitán ho nechal užít si krátký pocit důležitosti, což muže ještě povzbudilo.

„Informace o našich hostech zásadně nepodáváme, natož abychom nechali nahlížet do jejich pokojů,“ dodal. „Tedy pokud nemáte povolení.“

„Nemám povolení. Ovšem informaci o vašem hostu mohu poskytnout já vám. Je mrtvý.“

„Prosím?!“

Lenz se podíval na hodinky. „Asi tak pět hodin, takže bych poprosil o klíč.“

Dosud sebevědomý chlapík ve vteřině zjhl. „Jistě, to asi mění situaci, že?“

„Nepochybně.“

Kapitán pozoroval muže v slušivém žaketu, jak roztěkaně listuje v tlusté knize. Pokoušel se ho odhadnout. Vlasy měl sice šedivé, ovšem obličej hladký, bez jediné vrásky. Mohl to být čtyřicátník, stejně tak ale zachovalý šedesátník.

„Je mi líto,“ zvedl k němu recepční konečně oči.

„Něco je špatně?“

„Dieter Schröder tu skutečně bydlel, ale odhlásil se dnes ráno. Obávám se, že jeho pokoj je už dávno uklizený a připravený pro nové hosty.“

„V kolik se odhlásil?“

Muž se znovu sklonil nad knihou. „V sedm třicet.“

„A kam si dal věci?“

„Nerozumím.“

„Běžel závod, musel si někde nechat zavazadla.“

Recepční se do třetice podíval do knihy hostů. „V naší úschovně si rozhodně nic nenechal.“

Lenz se zhluboka nadechl, aby utlumil pocit frustrace, který ho opanoval. Vybavil si ráno, kdy běžel maraton ve Vídni. Výtahem sjel se zavazadly do recepcce a poprosil personál, jestli by si je mohl do odpoledne uschovat v hotelu. Nebyl to problém, naproti dámským toaletám byla úklidová komora skýtající dostatečný prostor. Svou bagáž tedy přidal na velkou hromadu tašek, kufrů a batohů, které tam už byly. Tady mají dokonce klasickou úschovnu, ale Schröder ji nevyužil. Dobře... co by udělal on, kdyby mu ve Vídni možnost úschovy odepřeli? Musel by se táhnout se všemi věcmi až na start a tam je uložit do jednoho z kamionů, které převážejí zavazadla běžců k cíli? Hloupost! Takhle přepravit bylo možné pouze pár věcí na převlečení, které se vešly do k tomu určené tašky. Tu každý účastník nafasoval spolu se startovním číslem. Ale v Praze je to jiné. Start i cíl závodu jsou na stejném místě a úschovna zavazadel je hned vedle převlékárny na Václavském náměstí. Je tam ale možné uložit něco objemnějšího? Schröder do Prahy jistě nepřijel jen tak nalehko. Nebo jo? Je teplo, dokonce horko, co vlastně člověk potřebuje na dva dny? Náhradní oblečení, boty, osobní věci, hygienu, možná knížku...

„Promiňte...“ Hlas recepčního ho vytrhl z přemýšlení.

„Ano?“

„Bude to všechno?“

„Přijel sám?“

„Myslíte –“

„Dieter Schröder. Ubytoval se sám?“

„Ano, měl pronajatý jednolůžkový pokoj.“

„A ráno? Nevyzvedl ho někdo?“

„Lituji, ale začínám službu v deset a on se, jak už víte, odhlásil už v –“

„Dobře,“ přerušil ho Lenz, „zapomeňte na to.“ Představa, že by se tu Schröder sešel s někým, kdo by mu v průběhu závodu ohlídal zavazadla, byla příliš vykonstruovaná. Navíc nepravděpodobná. Kdyby v Praze znal někoho, komu by mohl svěřit své

věci, jistě by u něho mohl i jednu noc přespat a neutráct za drahý hotel. „Kolik u vás stojí jednolůžkový pokoj?“

„Sto dvacet eur.“

Vzhledem k poloze to nebylo tak drahé, existenci druhé osoby přesto vyloučil. Proč se Schröderem nepřijela jeho žena? Praha je na jaře nejkrásnější, mohli si společně užít romantický víkend, stejně jako si ho užil on s Monikou ve Vídni. Trojčata strávila dva dny na horách u jeho bratra a oni dva vyrazili do rakouské metropole. Monika řídila ráda, zatímco on mohl na zadním sedadle relaxovat. Počkat!

„Přijel autem?“

„Autem?“

„Kde ho zaparkoval?“

„Ale... počkejte,“ recepční vypadal zmateně, „já přece nevím, jestli tu byl vozem.“

„Musel přijet autem,“ trval na svém Lenz. „Kdo běhá maraton za tři hodiny sedmnáct, se jistě nemusí bát, že ho za volantem chytne křeč. Určitě byl zvyklý po závodě řídit.“

„Obávám se, že vám nerozumím,“ zakoktal strážce hotelu.

„Kde mohl zaparkovat?“

Muž se zamyslel. „Tady v okolí sotva. Možná za rohem v Rytířské, ačkoliv...“

„Ačkoliv co?“ vyhrkl netrpělivě Lenz.

„Musel by mít štěstí, to víte, v centru místo jen tak nenajdete.“

„Máte pravdu,“ přitakal Lenz, „musel parkovat někde jinde, někde, kde by jeho auto nebylo zbytečně na očích, uvažíme-li, že si v něm nechal zavazadla. Praha není zrovna svatostánek.“

„Tedy... pokud už nic nemáte...“

„Prosím?“

Recepční neurčitěho věku kývl směrem k frontě hostů, která se za Lenzem mezitím utvořila. „Promiňte, ale jestli je to všechno, tak...“

„To vy promiňte. Připravil jsem vás o čas, ale byl to plodný rozhovor.“ Podal recepčnímu ruku. „Moc jste mi pomohl.“

„Jste si jistý?“

„Skálopevně.“

Recepční se nemýlil. Před hotelem skutečně nebylo kde zaparkovat. Jediná tři místa byla rezervována pro vozy zaměstnanců. Lenz tedy odbočil do Rytířské. Ani tady to nebylo jiné. Po celé délce ulice stálo jedno auto vedle druhého. Zkontroloval poznávací značky. Pouze dvě byly německé. Černý mercedes a béžový volkswagen. Značka mercedesu začínala písmeny HH. Hamburk rozhodně neleží kousek od hranic, jak se zmiňoval o Schröderově bydlišti Knedlik. Zato ERZ na volkswagenu naznačovalo, že vůz pochází z německé strany Krušných hor. Tady už byla šance reálnější. Sáhł po telefonu a vytočil Kolínského číslo.

Knedlik se ohlásil překvapivě rychle. „Něco nesedí? Kontroloval jsem to dvakrát, ten Němec tam zaručeně přespál.“

„Hotel sedí.“

„Tak proč voláš?“

„Potřebuju vědět, co mají na poznávací značce auta z oblasti, kde ten chlap bydlel.“

„Bydlel v Reichba- ne, v Rei-... počkej chvílku.“ Následovala asi patnáctivteřinová pauza, než se Kolínský znovu ozval. „Reichenbach.“

„A můžeš se mrknout, kde to je?“

„Už jsem to googloval, je jich několik... tenhle je asi padesát kiláků od Chemnitzu.“

„Ježiši, ale já to chci přesně!“

„Jak přesně?“

„Prostě mi zjisti, co měl ten chlap na espézetce!“ Lenzovi docházela trpělivost. Čas běžel a s ním rostla i hladina adrenalinu v Moničině krvi. Slíbil jí, že se bude snažit dorazit domů alespoň dřív, než půjdou děti spát. Při pohledu na hodinky o tom ale začal pochybovat. „Spěchá to, Radku,“ pokusil se o vhodnější tón.

„Dobře, vydrž.“

Od Staroměstského náměstí doléhal do Rytířské ulice hluk z přilehlých hospod. Nermalou část hostů určitě tvořili absolventi dnešního závodu. Praha bude žít maratonem až do večera, v restauracích se sní tuny těstovin a vypije moře piva. Lenz dával přednost pohodlí domova. Po běhu se osprchoval, uvelebil v křesle, nohy si podložil polštářem a otevřel si lahev vychlazené plzně. Pak si v duchu proběhl celou trať ještě jednou. Takový byl jeho rituál. Každý si užívá euforii po svém. Jemu to dnes dopřáno nebude. Ani Dieteru Schröderovi. Najednou se s ním cítil být zvláštním způsobem svázán. Měli něco společného. Lásku k běhu. Dobrovolně se znovu a znovu vydávali na náročnou trať, aby své tělo vystavili extrémním limitům. Na trať pro blázny, jak by asi poznamenal soudní lékař Novák. Dieterův závod už skončil. Tam, kde jeho bezvládné tělo padlo k zemi, ale začal závod pro Petra Lenze. Netušil, jak dlouhý běh to bude, věděl jen, že v jeho cíli pravděpodobně čeká vrah.

„V,“ zaplašil Knedlik jeho myšlenky.

„Co?“

„Ta oblast se jmenuje Vogtland a auta tam mají na espézetce v.“

„Jednoduchý?“

„Říkám snad dvojité?“

„Němci vyslovují jednoduché vé *fau*.“

„Tak teda *fau*... čau.“ Kolínský zavěsil.

Ani běžový volkswagen tedy nepatřil Schröderovi. Ale i kdyby mu patřil, k otevření auta násilím by Lenz potřeboval povolení a to by v neděli večer jen těžko sháněl. Kde ale vlastně byly klíčky od Schröderova vozu teď?

„Jsem idiot!“ vykřikl kapitán. Pár kolemjdoucích pak překvapeně sledovalo, jak se malý muž zničehonic rozběhl směrem k Václavskému náměstí. Prodírat se davem turistů bylo horší než absolvovat překážkový běh. Na klasické trati totiž tolik překážek není. Přesto se Lenzovi po pár minutách podařilo doběhnout k místu, kde se nachází zázemí pro běžce. Po páté hodině už bylo pochopitelně opuštěné, provizorní úschovna zavazadel

tu však pořád stála i s několika mladými dobrovolníky uvnitř. Kapitánova radost však záhy vyprchala. Své zavazadlo mohl závodník dostat zpět pouze po předložení startovního čísla, které však leželo v obálce na parapetu Lenzovy kanceláře. Kapitán si pamatoval jen to, že začínalo trojkou. Knedlika znovu otrávit nechtěl, zkusil tedy štěstí jinak. Přistoupil k nejochotnější vyhlížející dívce, mile se na ni usmál a vytáhl z kapsy průkaz.

„Stalo se něco?“ zeptala se vyjukaně.

„Zbylo vám tu hodně batohů?“

Dívka se ohlédla na háčky za sebou. „Moc ne. Proč?“

„Jeden z běžců si pro ten svůj už nepřijde. Zkolaboval na trati a já teď potřebuju jeho věci k identifikaci.“ Lenz záměrně nezmnínil možnost cizího zavinění, aby subtilní blondýnku ještě víc nevyplašil.

„A jaký měl číslo?“

„To je to, co právě nevím. Leží totiž v mé kanceláři na okně.“

„Tak to je blbý,“ konstatovala dívka stroze.

„Předpokládám, že v batohu budou doklady toho muže.“

„Když ale nevíte to číslo, tak jak mám vědět, kterej batoh to je? Nemůžu přece všechny prohrabávat a hledat něčí doklady. Co kdyby někdo přišel a já měla ruce v jeho tašce?“

Lenz dívku špatně odhadl. Její obavy ale chápal. „Počkejte, bylo to tři tisíce... něco.“

„Tak nízký?“ vyjekla radostně. „Tak to bude v pohodě! Tady většinou zůstávají čísla nad osm tisíc, co patří těm, který se do cíle sotva dobelhají nebo závod vůbec nedokončí. Počkejte...“ Dívka se znovu otočila k batohům a za okamžik přinesla ten s číslem 3239. „Tady to je.“

Lenz pocítil lechtivý pocit pod bránicí. „Jste anděl, slečno! Dal bych vám pusu, jenže vzhledem k věkovému rozdílu by to mohlo být kvalifikováno jako trestný čin.“ Rychle otevřel batoh a vytáhl z něho černou, koženou peněženku. Kromě českých a německých peněz v ní našel i doklady. Jeden z nich ukázal dívce a spiklenecky na ni zamrkal. „Dieter Schröder.“

V podzemních garážích pod Rudolfinem byl příjemný chládek. Lenz se posadil do auta a vysypal obsah Schröderova batohu na místo spolujezdce. Věci na převlečení, dvě energetické tyčinky, pùllitrová lahev iontového nápoje, vazelína proti odřeninám, ručník, náplasti a spínací špendlíky. Všechno odpovídalo standardnímu vybavení běžcova příručního zavazadla. V přední kapse pak narazil na klíčky od auta a mobilní telefon. Pokusil se ho zapnout, ale přístroj po něm vyžadoval pin. Ještě jednou otevřel koženou peněženku. Řidičák, platební karta, slevové kupóny, ani tady nenarazil na nic neobvyklého. S výjimkou jedné věci. V zadní kapsičce byla zastrčená fotografie muže. Mohlo mu být něco kolem šedesátky, šedivé vlasy ostříhané na ježka ustupovaly vysokému čelu, na bradě měl výrazný důlek. V ruce držel lahev piva a strojeně se usmíval. Brýle se zlatou obroučkou a knír napovídaly, že by mohlo jít také o Němce. Lenz si fotografii prohlédl důkladněji. Muž se opíral o kovovou konstrukci připomínající zábradlí. Podle pozadí se dalo usoudit, že byl snímek pořízen někde na rozhledně. Špička továrního komínu, zelené koruny stromů, v dále rozmazaná stavba z červených cihel.

Nosil Schröder v peněžence fotku svého otce? A matka? Rodina? Měl vůbec manželku? Nebo byl homosexuál?

Lenz si zastrčil fotku do kapsy, ostatní věci vrátil do batohu a nastartoval. Při průjezdu potměnou suterénní garáží ho překvapilo, kolik tu i v neděli parkuje aut. Zabočil k výjezdu s červeno-bílou šrafovanou závorou. Moment! Dupl na brzdu a zacouval zpět do rozlehlého parkovacího prostoru. Vyndal z Schröderova batohu klíčky, vystoupil, popošel doprostřed garáže a zmáčkl tlačítko centrálního odemykání. Bingo! V jedné z řad vozů se ozvalo dvojité pípnutí. Šimravý pocit pod bránicí byl zpět. Ve filmu by se asi vyšetřovatel za zvuků napínavé hudby vydal ke kýženému místu rozvážným krokem. Petr Lenz běžel. Nárazy podrážek na betonovou podlahu se rozléhaly garáží jako staccato metronomu. Za pár vteřin stál před červeným třídveřovým Oplem Corsa, jehož poznávací značka začínala písmenem „V“.

Byla-li fotografie muže s knírem jedinou zvláštností v Schröderově peněženke, v jeho autě nebylo zvláštní takřka nic. Od voňavého stromku na zrcátku až po poslední kus oblečení v malém cestovním kufru upoutal Lenzovu pozornost jenom diář v přihrádce na palubní desce. Ten by mohl při troše štěstí posunout vyšetřování vpřed. Položil ho na střechu vozu a ještě jednou se rozhlédl. Překvapilo ho, že Schröder nechal navigaci připevněnou na předním skle. Byl ochotný zaplatit dvoudenní parkovací lístek, aby ukryl vůz před očima náhodných zlodějů, drahý přístroj už ale neschoval. Mohl prostě jenom zapomenout, myšlenkami byl možná už dávno na trati.

Lenz auto opět uzamkl a zavolal strážmistru Machotovi. Předpokládal, že mladý policista bude nadšený jakýmkoliv úkolem, kterým ho pověří. Nemýlil se. Machota ochotně souhlasil, že se co nejrychleji přesune k Rudolfinu, převezme od něho klíčky a Schröderovu corsu odveze do Michle. Tam jeho jménem požádá, ať se auta ujmou a předají ho technikům k zajištění případných stop. Lenz ale pochyboval, že něco objeví. Vzal ze střechy deník a zamířil k východu. Nechtělo se mu na Machotu čekat v tmavých garážích. Cestou ven napsal esemesku Monice.

Jsem na cestě.

10

Novorenesanční budova pražského Rudolfinu byla ještě zalitá večerním sluncem, schody před ní ale už skýtalý dostatek stínu. Lenz se posadil a pozoroval dění kolem. Na náměstí Jana Palacha nakládali muži v červených kombinézách obří reprobedny do dodávky. Ještě před několika hodinami tu bylo jedno z mnoha hudebních stanovišť, která jsou rozeseta po celé trati. Slouží k pobavení diváků i povzbuzení běžců. A tak se stane, že

se hned naproti sídlu České filharmonie zpívá reggae a tančí samba.

U budovy filozofické fakulty zastavil hlouček turistů. Jejich průvodce držel v ruce velký deštník, aby své ovečky cestou nepoztrácel. Následoval krátký výklad, během něhož muž několikrát ukázal Lenzovým směrem, pak se skupina vydala k židovské čtvrti. Lenz se snažil odhadnout, jaké národnosti turisté jsou, než mu výhled zakryla projíždějící tramvaj. Uvědomil si, že lidé uvnitř vozu budou už za několik minut míjet místo, kde zemřel Dieter Schröder. Po tragické události tam ale už nebude ani památky. Pár krvavých skvrn na dlažbě sotva vzbudí v centru hlavního města pozornost. Nikdo nic neví.

Otevřel Schröderův diář. Všechny poznámky byly napsané úhledným písmem. *Zahnarzt, Bank, Pauls Geburtstag!, Holzlieferung, neuer Katalog*. Nic víc si Schröder za poslední čtyři týdny nezapsal. Kromě čísel. Většina dní byla nějakým označena. Mnohá se opakovala, nejnižší byla šestka, nejvyšší šestapadesátka, číslo čtrnáct se objevovalo nejčastěji. Zalistoval diářem zpět. Od ledna až do května to samé. I měsíce byly opatřeny čísly, ta už ale byla vyšší. 298, 344, 368, 449. Květen číslo neměl. Posledním označeným dnem v něm byl pátek osmého. Denní výdaje? Zapisoval si Schröder každé euro, které utratil? Pak by mohla vysoká čísla představovat součet měsíčních výloh. Lenz rychle sečetl leden a skutečně mu vyšlo 298. Takže to sedí. Že by ale Schröder od té doby, kdy dorazil do Prahy, neutratil ani cent? Hotel mohl mít zaplacený už předem, ale to si večer nezašel ani na jedno české pivo? A co večere? Nebo si s sebou přivezl vlastní jídlo a pití, aby ušetřil? U někoho, kdo si denně zapisuje každou útratu, by to nebylo zas tak překvapivé. Ale počkat! Lenz opět zalistoval v diáři. Kolikže ho stál hotelový pokoj? Sto dvacet eur? Takové číslo nikde nenašel. Nevěřil, že by si Schröder zapisoval pouze výdaje placené v hotovosti. V peněženke měl platební kartu, jistě ji běžně používal.

Z přemýšlení Lenze vyrušil krátký zvuk policejní sirény.

Strážmistr Machota spolu s dalším policistou zaparkovali přímo na náměstí. Machota vystoupil, zvedl ruku na pozdrav a vydal se k němu svižným krokem.

„Zdravím vás,“ volal už zpovzdálí.

„Moc děkuju, že jste přijel.“

„To je maličkost, rád pomůžu,“ usmál se policista.

Lenz odhadoval, nakolik je jeho ochota upřímná. Vstal a podal mu klíčky od Schröderova vozu. „Červený opel. Stačí zmáčknout odemykání a ozve se vám sám.“

„Jasně.“

„Asi budete muset zaplatit parkovné.“

„Provedu.“

„Nechte si to u nás proplatit. A moc děkuju, ušetříte mi čas. Zmíním se o vás vašim nadřízeným.“

„To nemusíte,“ mávl strážník rukou. „Nikdy jsem na vraždě nedělal. Užívám si to.“

Lenzovi byl mladík stále sympatičtější. „O vyšetřování vás budu průběžně informovat.“

Machotovi spadla čelist. „Myslíte to vážně?“

„Samozřejmě,“ přikývl Lenz a podal mu Schröderův diář. „Co si myslíte o těch číslech?“

Mladý policista po zápisníku horlivě sáhl. „To patřilo oběti?“ Lenz přikývl.

Machota chvíli listoval tam a zpátky. „Některá se opakují.“

„Hlavně čtrnáctka.“

„A jsou i u měsíců.“

„Součet. Tak co o tom soudíte?“

Strážník znervózněl. Zjevně nechtěl zklamat, když už měl tu čest držet v ruce předmět doličný. Čůrky potu řinoucí se mu zpod čepice mu stékaly do očí. Několikrát zamrkal, nakonec kapituloval, otřel si obličej kapesníkem a rezignovaně podal diář zpátky Lenzovi. „Je mi líto, pane, s tím nehnu.“

„Jen klid, strážmistře,“ konejšil ho Lenz, „v tomhle hicu se toho ani moc vymyslet nedá. Jestli vás to uklidní, sám jsem ze

sebe zatím nic nevypotil. Zajděte pro to auto, beztak už jsem vás zdržel.“

„Mrzí mě to,“ omlouval se Machota. „To ty závody dneska. Od rána hlídkujeme podél trati, to máte čtyřicet dva kilometrů po celém městě. Asi mi to leze na mozek.“

Lenz sebou trhl. Už podruhé se dnes přesvědčil, že i jemu hor-ko brání vidět očividné. Nebo to bylo tím, že si dnes ještě nebyl zaběhat? Rychle otevřel diář a znovu ho prolistoval měsíc po měsíci. Hned třikrát narazil na číslo čtyřicet dva. „Vy jste na to kápnul!“

„Prosím?“ zeptal se nechápavě strážník.

„Kápnul jste na to, člověče, vyluštil jste to.“

„Ale já si nejsem vědom, že bych něco –“

„Řekl jste *čtyřicet dva* kilometrů!“

„To jo,“ přitakal Machota, „ale...“

Lenz poklepal na diář. „Dieter Schröder si chodil zaběhat skoro denně. A dával si pěkně do těla, maraton běhal pomalu každý měsíc.“

„Vy myslíte, že –“

„Ta čísla jsou kilometry, které uběhl. Vedl si tréninkový de-ník. Vypadá to, že pražský maraton byl letos už jeho čtvrtý.“

„Čtvrtý?“

Kapitán přikývl. „Číslo čtyřicet dva se tu objevuje třikrát. Dvacátého března, což by mohl být Sevilský maraton, ale mám dojem, že i v Marseille se běží někdy v březnu. Vlastně se pořád někde něco běhá. Ty dva dubnové záznamy můžou odpovídat Vídní a Hamburku.“ Pokrčil rameny. „Kdyby si na něj tady v Praze někdo nedošlápl, byla by vedle dnešního data další dvaachtyřicít-ka.“ Podíval se na ohromeného strážníka. „Máte tužku, kolego?“

Machota vylovil z náprsní kapsy uniformy propisku a podal mu ji. Lenz otevřel Schröderův deník na květnové stránce a k ne-děli desátého připsal číslo třicet dva. „Teď je to kompletní.“ Vrátil propisku Machotovi. Ten se pokusil o křečovitý úsměv. Zřejmě si nebyl jistý, jestli je připisování dat do diáře oběti v souladu s předpisy.

Kapitánovy šedozelené oči dostaly ve světle podvečerního slunce kovový nádech. „Půjdem?“ podíval se na Machotu. Mladý strážmistr přikývl.

Zanedlouho opustila garáže pod Rudolfinem dvě auta, bledě-modrý yeti a červený Opel Corsa. Ze suterénu vyjela společně, na prvních světlech se jejich cesty rozdělily.

11

Bylo pět minut po osmé, když Lenz minul Kročehlavský rybník a před bývalým pivovarem odbočil doprava. U obchodu s potravinami přibrzdil, aby nechal přejít mladý pár, který ho zjevně vůbec nezaregistroval. Pak se dal úzkou cestou do vršku k malému sídlišti. V okně v pátém patře se ještě svítilo. To mu dávalo naději, že alespoň druhý slib Monice dodrží. Trojčata snad byla ještě vzhůru. Před vchodem se zastavil, aby si protáhl záda. Ze stěn vyhrátého paneláku stále ještě sálalo teplo. Bydleli tu s Monikou už deset let, polovinu z toho s trojčaty. Když přišli mušketýři na svět, trochu je to zaskočilo.

Příčinou byla asistovaná reprodukce. Monika dlouho nemohla otěhotnět, svěřili se tedy do rukou vědy. Ani jeden z nich nečekal, že už za necelý rok přibydou do rodiny dva chlapci a jedno děvče. Petřík a Pavlík byli jako z divokých vajec, zatímco jejich sestřička představovala pravý opak. Markétka žila ve vlastním světě a pečlivě vybírala, koho do něj vpustí. Dalo práci navázat s ní kontakt, Lenz měl občas pocit, že jeho dcera žije na pustém ostrově, kde jen zřídkakdy přistane nějaká loď. O to šťastnější se cítil, když na té lodi mohl plout právě on. Monika měla zprvu strach, není-li dítě nějak postižené, všechna vyšetření ale její obavy vyloučila. Markétka prostě jen měla ráda samotu. Pro své rodiče byla záhadou, Lenz ji však o to víc miloval. V její blízkosti nacházel klid a prostor pro vlastní fantazii, která mu nejednou pomohla i ve vyšetřování. Minul dveře od výtahu a do pátého patra vyběhl po schodech. Než stačil vstrčit klíč do zámku, dveře

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Maratonská zeď.

Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.